

Mitä tapahtui?

”Jumala sanoi: ‘Tekkäämme ihminen, tekkäämme hänet kuvaksemme, kaltaiseksemme – –. Ja Jumala loi ihmisen kuvakseen, Jumalan kuvaksi hän hänet loi, mieheksi ja naiseksi hän loi heidät.” (1. Moos. 1:26, 27.)

Avaintekstit:

Ps. 100:3;
Ap. t. 17:26;
1. Moos. 2:7, 8–25;
1. Moos. 1:28, 29;
1. Moos. 3:15

Raaamatun kertomus ihmisen luomisesta on kertomus täynnä toivoa, onnea ja täydellisyyttä. Jokainen luomispäivä päättyi siihen, että Jumala totesi kaiken hyväksi. Tuohon hyvään ei tietenkään kuulunut hirmumyrskyjä, maanjäristyksiä, nälänhätää eikä sairauksia.

Mitä tapahtui?

Kuudes päivä päättyi siihen, että Jumala katsoi tekemäänsä, ja se oli ”erittäin hyvää” (RK 2012). Tämä johtui siitä, että tuona päivänä Herra loi oman kuvansa kaltaisia olentoja: ihmisiä. Mitään tällaista hän ei ollut tehnyt tätä edeltäneinä luomispäivinä. Nämä olennot olivat tietysti täydellisiä kaikin tavoin; heidän täytyi olla, sillä olivathan he Jumalan kuvaksi luotuja. He eivät siis olleet murhaajia, varkaita, valehtelijoita, petkuttajia tai moraalialta vailla olevia ihmisiä. Mitä tapahtui?

Tämän viikon tutkistelussa tarkastelemme luomista ja syntiinlankeemusta: sitä, minkä Jumala oli ensin tehnyt, ja sitten sitä, mitä tuolle täydelliselle luomakunnalle tapahtui. Lopuksi sivutaan koko neljänneksen teemaa: mitä Jumala tekee saattaakseen kaiken takaisin ennalleen.

Viikon aihe yhdellä silmäyksellä: Mitä Raamattu opettaa kaiken alkupe-
räästä? Millaisen suhteen Jumala halusi ihmisten kanssa? Mikä oli hyvän- ja pahantiedon puun tarkoitus? Mitä toivoa Aadamille ja Eevalle annettiin heti heidän lankeemuksensa jälkeen?

3.4. Kevään lähetysviikon erityisuhrilahja OIKOS-projektiin
Tämä tutkistelu on sapatiksi 3.4.2021

KILPI- KONNIA TOINEN TOISENSA JÄLKEEN

”Alussa Jumala loi taivaan ja maan.” (1. Moos. 1:1.)

Tiedemies oli juuri pitänyt luennon planeettojen kiertoradoista auringon ympäri ja auringon kiertoradasta linnunradan keskustan ympäri, kun eräs vanha nainen nousi seisomaan ja sanoi, että maa on litteä levy kilpikonna selässä. Pilkallisesti tiedemies kysyi, minkä päällä kilpikonna sitten mahtoi seistä. Nainen vastasi, että toisen kilpikonna. ”Rouva hyvä”, tiedemies jatkoi pilailuaan, ”minkä päällä *tu*o kilpikonna sitten seisoo?” Nainen vastasi: ”Toisen kilpikonna”, ja ennen kuin tiedemies ehti kysyä, minkä päällä se sitten oli, nainen kivahti: ”Eikä tarvitse kysellä pidemmälle, poju, kyse on kilpikonista toinen toisensa jälkeen.”

Tämä hassu tarina paljastaa olemassaolomme keskeisimmän kysymyksen - kysymyksen koko maailmankaikkeuden luonteesta. Mikä on tämä maailma, johon olemme tulleet ilman omaa valintaamme? Miksi olemme täällä? Miten tänne tulimme? Ja mihin lopulta päädyimme?

Nämä ovat olennaisimpia kysymyksiä, joita ihmiset voivat esittää, koska ymmärryksemme siitä, keitä olemme ja miten tänne tulimme, vaikuttaa siihen, kuinka elämme ja käyttäydymme täällä.

Lue 1. Moos. 1:1; Ps. 100:3; Jes. 40:28; Ap. t. 17:26; Ef. 3:9; Hepr. 1:2, 10. Miten jakeet vastaavat yllä esitettyihin kysymyksiin? Mikä yhteinen näkökulma niistä löytyy?

1. Moos. 1:1 (ja muissakin yllä mainituissa kohdissa) Herra ei yritä todistaa olevansa Luoja. Hän ei esitä yksityiskohtaisia argumentteja asian puolesta. Asia vain yksinkertaisesti todetaan ilman yritystä perustella, selittää tai todistaa sitä. Me joko hyväksymme asian uskossa tai emme. Itse asiassa usko on *ainoa* tapa, jolla voimme ottaa asian vastaan siitä yksinkertaisesta syystä, ettei kukaan meistä ollut paikalla näkemässä luomisprosessia. Myös maallisten ihmisten täytyy uskossa hyväksyä ajatuksensa alkuperästään, mikä se onkin, sillä kukaan ei ollut paikalla näkemässä kaiken alkua.

Miksi on järkevää uskoa, että olemme täällä siksi, että Luoja tarkoituksellisesti pani meidät tänne, sen sijaan, että uskoisimme, että alkuperämme täällä perustuisi silkkään sattumaan?

TEKIJÄNSÄ KUVAKSI

(1. MOOS. 1:27)

Raamattu sanoo (1. Moos. 1:27), että Jumala loi ihmisen ”kuvakseen”. Tähän perustuen vastaa seuraaviin kysymyksiin:

1. Mitä tarkoittaa, että Jumala loi meidät omaksi kuvakseen? Millä tavoin olemme hänen kuviaan?
2. Tekikö Jumala luomiskertomuksen mukaan ketään muuta omaksi kuvakseen kuin ihmisen? Jos ei, mitä tämä kertoo ainutlaatuisesta asemastamme verrattuna muihin maapallon luotuihin olentoihin? Mitä voimme oppia tästä vertailusta?
3. Mitä muita sellaisia asioita voidaan löytää luomiskertomuksesta, jotka osoittavat, että ihminen eroaa selvästi kaikesta muusta, minkä Herra loi? Ks. 1. Moos. 2:7, 18–25.

Vaikka puhumme Jumalasta ihmisten terminologiaa käyttäen, emme saa unohtaa, että hän on henkiolento (Joh. 4:24), jolla on jumalalliset ominaisuudet. Voimme vain sanoa sen, että fyysisessä, henkisessä ja hengellisessä olemuksessamme heijastamme jollakin tapaa Luojaamme, vaikka hänessä onkin paljon sellaista, joka jää meille salaisuudeksi. Raamattu korostaa kuitenkin mieleemme hengellistä ja henkistä puolta. Näitä puolia voimme kehittää ja harjoittaa itsessämme. Juuri ihmismielen ainutlaatuisuus mahdollistaa antoisan suhteen Jumalan kanssa. Tällaista kykyä ei annettu millekään muulle Jumalan maanpäällisen luomakunnan edustajalle.

Huomaa myös ainutlaatuinen kertomus siitä, miten Jumala teki naisen. Sekä mies että nainen saivat molemmat sen etuoikeutetun osan, että heidät luotiin Jumalan kuvaksi. Heidän luomisessaan ei ole minkäänlaista viitettä siitä, että toinen olisi toista alempiarvoisempi. Jumala itse teki heidät molemmat samasta aineesta. Jumala teki molemmista tasa-arvoisia alusta lähtien ja asetti heidät yhdessä erityiseen suhteeseen itsensä kanssa. Molemmilla oli samat mahdollisuudet kehittää Jumalalta saatua luonnettaan tavalla, joka toisi Jumalalle kunniaa.

”Jumala itse antoi Aadamille toverin. Hän teki miehelle avun, joka oli hänelle sopiva – joka häntä vastaavana soveltui hänen kumppanikseen ja joka saattoi hänen kanssaan tuntea samaa rakkautta ja myötätuntoa. Eeva luotiin kylkiluusta, jonka Jumala otti Aadamin kyljestä. Se merkitsi sitä, ettei vaimon sopinut hallita miestään päänä mutta ei myöskään joutua sorretuksi vähempiarvoisena. Hänen tuli olla miehensä rinnalla tasavertaisena hänen rakastamanaan ja suojelemaan.” (1AO 26, 27.)

JUMALA JA IHMINEN YHDESSÄ

(1. MOOS. 1:28,
29)

Huomaa ensimmäiset sanat (ainakin Raamatussa mainitut ensimmäiset sanat), jotka Jumala puhui ihmisille. Jumala kiinnittää heidän huomionsa heidän kykynsä lisääntyä, saattaa maailmaan uusia itsensä kaltaisia olentoja. Hän kiinnittää heidän huomionsa myös itse maahan, luomakuntaan, ja käskää heidän täyttää sen ja ottaa sen valtaansa ja vallita sitä. Hän kiinnittää heidän huomionsa myös kasveihin, joita he saavat syödä. Lyhyesti sanottuna Raamatun mukaan Jumalan ensimmäiset sanat miehelle ja naiselle koskivat nimenomaan heidän vuorovaikutustaan ja suhdettaan fyysiseen maailmaan.

Mitä 1. Moos. 1:28, 29 kertovat meille siitä, miten Jumala suhtautuu aineelliseen maailmaamme? Mitä nämä ensimmäiset näytökset ihmiskunnan historiassa opettavat meille siitä, miten meidän tulisi suhtautua luomakuntaan itseensä?

Näillä sanoilla Jumala lähtee rakentamaan suhdetta ihmiseen. Hän puhuu heille, antaa heille käskyjä ja kertoo heille, mitä heidän tulee tehdä. Sanoihin on kätkeyty myös ajatus vastuusta. Jumala on pyytänyt ihmisiä olemaan tämän tekemänsä upean luomakunnan herroja.

1. Moos. 1:28 sanoo, että Jumala siunasi Aadamin ja Eevan. Mitä tämä tarkoittaa? Millaiseen suhteeseen siunaaminen viittaa ihmisten ja Luojan välillä?

Jumala puhuttelee Aadamia ja Eevaa älykkäinä olentoina, jotka voivat vastata hänen ystävällisyyteensä ja astua ystävyyssuhteeseen hänen kanssaan. Luotuina Jumalan lapsina Adam ja Eeva olivat myös riippuvaisia heidän Luoja-Isänsä siunauksesta ja huolenpidosta. Hän tarjosi kaiken, mitä he tarvitsivat. He eivät tehneet mitään ansaitakseen sen, mitä Jumala heille antoi. He olivat vain vastaanottajia sellaiselle, mitä he eivät ansainneet.

Kun luemme elämästä ennen syntiinlankeemusta, näemme välähdyksiä suhteesta, jonka Jumala haluaisi kanssamme myös nyt. Mitä sellaisia asioita löydät, jotka auttavat meitä ymmärtämään, miten voimme olla yhteydessä Jumalaan tilastamme huolimatta?

PUUN LUONA

"Herra Jumala sanoi ihmiselle: 'Saat vapaasti syödä puutarhan kaikista puista. Vain siitä puusta, joka antaa tiedon hyvästä ja pahasta, älä syö, sillä sinä päivänä, jona siitä syöt, olet kuoleman oma.'" (1. Moos. 2:16, 17.)

Testi tarjosi Aadamille ja Eevalle mahdollisuuden harjoittaa heidän vapaata tahtoaan. Se haastoi heidät vastaamaan myönteisesti tai kielteisesti heille tarjottuun suhteeseen Luojan kanssa. Jumala oli tehnyt heistä vapaita moraalisia olentoja. Jos heillä ei olisi ollut mahdollisuutta olla tottelemattomia, miksi Herra olisi varoittanut heitä tottelemattomuuden seurauksista?

"Kaikki luvussa aiemmin kirjoitettu on pohjustanut tietä tätä huipennusta varten [1. Moos. 2:16, 17]. Ihmissuvun tulevaisuus on tämän yhden kiellon varassa. Ihmistä ei hämmennetä monilla kysymyksillä. Hänen tulee pitää mielessään vain yksi Jumalan määräys. Rajoittamalla käskyjen määrän yhteen ainoaan Jahve osoittaa armonsa. Osoittaakseen vielä, ettei käsky ole ankara, Herra antaa sen samassa yhteydessä kuin lupauksensa siitä, että muutoin he saavat 'vapaasti syödä puutarhan kaikista puista'." - H. C. Leupold, *Exposition of Genesis* (Columbus, OH: Wartburg Press, 1942), osa 1, s. 127.

Kutsumalla Aadamin ja Eevan kuuliaisuuteen Jumala ikään kuin sanoi: Olen Luojanne. Ylläpidän elämäännne. Minussa te elätte, liikutte ja olette. Olen huolehtinut kaiken hyvinvointianne ja onneanne ajatellen. Olen asettanut teidät maailman hallitsijoiksi alaisuuteeni. Jos haluatte vahvistaa suhteen kanssani, koska rakastatte minua, niin olen Jumalanne ja te olette minun lapsiani. Voitte vahvistaa suhteen ja siihen liittyvän luottamuksen noudattamalla tätä yhtä käskyä.

Suhteemme Jumalaan on voimassa vain, jos vapaasta tahdostamme valitsemme hyväksyä hänen tahtonsa. Hänen tahtonsa hylkääminen on sitä, että julistaudumme itsenäisiksi hänestä uskoen, ettemme tarvitse häntä. Tällainen valinta johtaa pahan tuntemiseen, vieraantumiseen, yksinäisyyteen, turhautumiseen, kuolemaan.

Jumalan testi oli uskollisuuden ja uskon koetin. Olisivatko Adam ja Eeva lojaaleja kaiken antaneelle Luojaalleen vai lähtisivätkö he omille teilleen ja irtautuisivat Jumalan tahdon alaisuudesta? Heitä testattiin hyvän- ja pahantiedon puun luona. Millä tavoin kohtaamme samankaltaisia testejä päivittäin?

SUHTEEN RIKKOUTU- MINEN

Eeva suhtautui luonnostaan varauksella Paholaiseen. Jos Paholainen olisi suoraan hyökännyt Jumalaa vastaan, Eeva olisi asettunut puolustuskannalle. Millaisia keinoja Paholainen käytti ohittaakseen Eevan luonnolliset suojaamurit? (1. Moos. 3:1-6.)

”Niin valitettava kuin Eevan rikkomus olikin – hänen valintansa ei välttämättä tarkoittanut sitä, että koko ihmissuvun olisi pitänyt kärsiä rangaistus hänen rikoksestaan. Ei niinkään Eevan vaan pikemminkin Aadamin tietoinen valinta, jonka hän teki ymmärtäen täysin Jumalan nimenomaisen käskyn, teki synnistä ja kuolemasta ihmiskunnan vääjäämättömän kohtalon. Eevaa petettiin, Adamia ei.” (1BC 231.)

Tämän räikeän rikkomuksen ja Jumalan käskyn väheksymisen seurauksena Jumalan ja ihmisen välinen suhde särkyi. Avoimen kanssakäymisen tilalle tuli pelko, joka sai ihmiset pakenemaan Jumalan läsnäoloa (1. Moos. 3:8-10). Kanssakäymisen ja yhteyden tilalle tuli vieraantuminen ja ero. Synti astui kuvaan ja sen mukana tulivat kaikki sen rumat seuraukset. Jos tilanteeseen ei puututtaisi, ihmiskunta olisi matkalla ikuiseseen tuhoonsa.

Mitä toivoa Jumala lupasi? (Ks. 1. Moos. 3:15.)

Jumalan profeetallisen toivon sanat puhuvat Jumalan säättämästä vihollisuudesta käärmeen ja naisen välillä, naisen jälkeläisten ja käärmeen jälkeläisten välillä. Ennustus huipentuu naisen siemenestä tulevan voittoisan edustajan ilmestymiseen, joka antaa Paholaisen päälle kuolettavan iskun, kun taas Paholainen kykenee vain pistämään Messiaasta kanta-päähän.

Täydellisessä avuttomuudessaan Adam ja Eeva saivat toivoa tästä messiaanisesta lupauksesta. Tämä toivo muuttaisi heidän olemassaolonsa, sillä se oli Jumalalta saatua ja Jumalan kannattelemaa. Lupaus Messiaasta ja lopullisesta toivosta nosti pois synkkyyden, jonka synty oli heidän ylleen langettanut.

Lue 1. Moos. 3:9. Jumala kysyy ihmiseltä: ”Missä sinä olet?” Jumala tietysti tiesi, missä he olivat. Millä tavoin saamme kokea Jumalan kutsuvan meitä armoonsa?

KERTAUS

Lisäaineistoa: Raamattu on täynnä syntisille, tieltä lipsuneille osoitettuja kutsuja palata Jumalan luo. Vertaa Ps. 95:7, 8; Jes. 55:1, 2, 6, 7; Luuk. 15:3-7 ja Luuk. 19:10. Mitä muita vastaavia tekstejä löydät?

Lue Ellen White, *Alfa ja omega*, osa 1, s. 24-53 tai *Patriarkat ja profeetat* s. 23-51.

”Mielestäni nuo kolme jumalallista, tiheään pusikkoon tunkeutuvaa sanaa olivat evankelinen saarna, joka tavoitti pakenneiden ihmisten kuumottavat korvat - ’Missä sinä olet?’ Jumalasi ei halua menettää sinua. Hän on saapunut etsiäkseen sinua, aivan kuten hänen tarkoituksensa on jonkin ajan kulluttua saapua Poikansa persoonassa ei vain etsimään vaan myös pelastamaan eksyksiin joutuneet.” - C. H. Spurgeon, *The Treasury of the Bible* (Grand Rapids, MI: Zondervan Publishing House, 1962) Old Testament, osa 1, s. 11.

Keskustelunaiheita:

1. Hyväntahtoinen ja huolehtiva Jumalamme etsii ihmistä. Miten voimme vastata Isän ja Jeesuksen Kristuksen rakkauden osoitukseen vielä nytkin? Miten Herra odottaa meidän vastauksen?

2. Vertaa Raamatun antamaa kuvaa ihmisestä korkealta paikalta langenneena, lunastusta tarvitsevana ihmisenä evoluutioteoriaan ja sen käsitykseen ihmisestä. Kumpi kuva tarjoaa enemmän toivoa? Miksi?

3. Kuinka olennaisia rakastavat ihmissuhteet ovat ihmisen onnellisuuden kannalta? Miksi elävä yhteys Jumalaan on tällaisten ihmissuhteiden kannalta välttämätön? Keskustelkaa terveiden ihmissuhteiden vaikutuksesta noissa suhteissa elävien osapuolten kannalta (vanhempi-lapsi, ystävä-ystävä, mies-vaimo, työnantaja-työntekijä jne.).